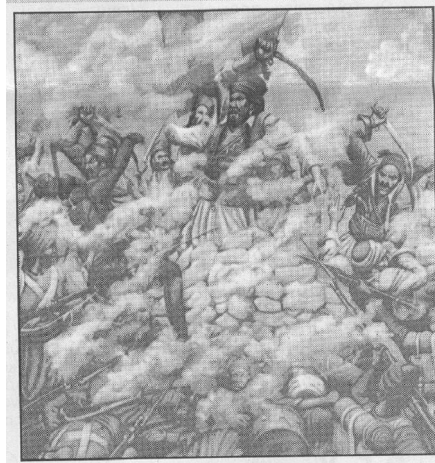

Ούτε τα κόκκαλα του ήρωα και των συμπολεμιστών του δεν είχαν περισυλλεγεί μέχρι το 1861!

Νεκρικοί «διάλογοι» του Παπαφλέσσα με τον Ανδρέα Μεταξά για το Μανιάκι

Του Μίμη Ηλ. Φερέτου, Δημοσιογράφου - ιστορικού ερευνητή

Μεσσηνιακός Λόγος Πέμπτη 16 Μαΐου 2002 Σελίς 2

ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ Καλαματιανή εφημερίδα «Πελοπόννησος» (αρ. φύλ. 30, 26 Ιαν. 1861, σελ. 3 β) δημοσιεύθηκαν «Διάλογοι νεκρών» αγνώστου μας συντάκτου. Είναι πάρα πολύ ενδιαφέροντες και γι' αυτό μεταφέρομε αποσπάσματα τους. Ο διάλογος διεξάγεται ανάμεσα στον ηρωικό υπερασπιστή του Μανιακίου και τον Ανδ. Μεταξά, παλιό Κεφαλλήνα οπλαρχηγό κατά τον αγώνα και κατόπιν πολιτικό, που είχε φθάσει στον Αδη κείνο τον καιρό. Διψώντας για νέα από την πατρίδα ο αρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαίος Παπαφλέσσας, σαν παλιός πολιτικός, ρώτησε τον Ανδρ. Μεταξά τι γινόταν στην πατρίδα μας. Και φυσικά η πρώτη του ερώτησις στράφηκε γύρω από τον τόπο που με το αίμα τους αυτός και οι ήρωες σύντροφοι του πότισαν για να ριζοβολήσει το δένδρο της λευτεριάς και να θεριέψει. Και γράφει ο συντάκτης στους διαλόγους του:

ΦΛΕΣΣΑΣ: Μεταξά, οποίοι κατοικούσαν ήδη εις το Μανιάκι και πως ζώσιν εις τον καθημερινόν τόπον;

ΜΕΤΑΞΑΣ ΑΝΔΡ. Εις το Μανιάκι κατοκούνσιν οι μετά την μάχην απομείναντες και ζώντες ήδη σύντροφοι σας μετά μεταγενεστέρων, οίτινες καθώς όλοι οι Έλληνες εισίν πενέστατοι, καταχρεωμένοι ακτήμονες και καλλιεργούντες τας αυτόθι άγονους και πετρώδεις εθνικάς γαίας αποδίδουσιν καθώς και επί Τουρκοκρατίας φόρους 25!!!

Οι υιοί του συν υμίν ηρωϊκώς πεσόντος αυτόθι χιλίαρχου Αναστασοπούλου Μανιακιώτη (το επώνυμο από το χωριό του Μανιάκι του αγνώστου τούτου αξιωματικού) δεν έλαβον εισέτι αποζημίωσιν των θυσιών και εκδουλεύσεων αυτού, αν και κατά την μάχην επτά εφονεύθησαν και ηγμαλωτίσθησαν εκ των μελών της οικογενείας του!!!

Και συνεχίζων ο Μεταξάς τις πληροφορίες του και τα νέα του από την πατρίδα που δε χόρταινε αλλά αγανακτησμένος, άκουγε ο Παπαφλέσσας, πρόσθεσε και το θλιβερότατο μαντάτο:

ΜΕΤΑΞΑΣ: Εις τους επιζώντας Μανιακιώτας οφείλεται

πολλάς χάριτας, διότι οι δυστυχείς εκ των αγρών συλλέγουσι και θάπτωσι τα οστά υμών και των συντρόφων σας!!! Απαντών σε ερώτησι του Δ. Υψηλάντη ο Μεταξάς για την τύχη των αγωνιστών του 21 είπε, κατά το συντάκτη των «Διαλόγων» πάντοτε:

ΜΕΤΑΞΑΣ: Οι μεν αγωνισταί, καταντήσαντες επίσημοι διακονιαραίοι και αποθνήσκοντες της πείνας καταρώσι των ώραν οπού εσήκωσαν τα όπλα κατά των Τούρκων και σας μακαρίζουσι διότι δεν εμμείνατε έως τώρα εις τον κόσμον, δια να καταθλιβήτε και αμαυρώσετε τον χαρακτήρα σας, από εν σύστημα (διακυβερνήσεως εννοεί ο συντάκτης) καλούμενον Αυ-στριακόν ... Δεν βλέπετε πως μ' εκατήντησε! Κατέστην όλος αγγείον μαύρης χολής, οι δε νεώτεροι καυχώνται επί τη δόξη υμών και πιστεύουσιν αδιστακτως ότι εδώ κείμενοι, εύχεστε υπέρ Πίστεως και Πατρίδος!

Και ρωτάει ο Παλ. Πατρών Γερμανός: -Μεταξά τι γίνεται η Αγία Λαύρα, ο Ιερός Κλήρος, αι σημαίαι του Ελληνικού Αγώνος;

ΜΕΤΑΞΑΣ: Η Αγία Λαύρα ανεκαινίσθη. Αι ελληνικοί σημαίαι αγνοώ αν διατηρώνται. Ο Ιερός Κλήρος ζη βίον επαίτου...»

Η εικόνα που δίνει ο συγγραφεύς των «Νεκρικών Διαλόγων» για το κατόνημα των παλιών αγωνιστών, για την ασέβεια σ' εκείνους που έχυσαν το αίμα τους για τη λευτεριά της πατρίδος, ήταν πραγματική. Οι Βαυαροί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους όχι μόνο δεν ενδιαφέρθησαν δια τους αγωνιστάς τους 21 αλλά και τους κατεδίωξαν κατά τρόπο αγάριστο, απάνθρωπο.

Ούτε τα κόκκαλα των εθνομαρτύρων που έπεσαν στο Μανιάκι δεν είχαν συγκεντρώσει και θάψει οι επίσημοι και οι εντόπιοι όπως διαπίστωσε και κατήγγειλε στα 1857 ο επισκεφθείς τότε το Μανιάκι Νομάρχης Μεσσηνίας Ν. Καλησπέρης, παλιός κι αυτός αγωνιστής.